

Arrest

nr. 111 808 van 11 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 10 juni 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 15 mei 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 21 augustus 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. BONTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat S. COPINSCHI verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart een Russisch staatsburger van Tsjetsjeense origine te zijn, afkomstig van Grozny. bent sinds 12 maart 2007 gehuwd met G.V.. Op 17 oktober 2009 zag u uw echtgenoot voor de laatste maal.

Hij had problemen met de autoriteiten omdat ze hem ervan verdachten hulp te verlenen aan rebellen. Om deze problemen te ontlopen zorgde zijn oom ervoor dat hij ergens op een onbekende plaats in Rusland kon verblijven.

Sinds 17 oktober 2009 weet u niet waar uw man verblijft.

Uw man werd twee maal opgepakt en meegenomen in de zomer van 2009. Men beschuldigde hem er van betrokken te zijn geweest bij aanslagen in 2002-2003.

Enkele weken na het verdwijnen van uw man werd u door militairen meegenomen en gedurende anderhalve maand vastgehouden. U werd ondervraagd over uw man, zijn verblijfplaats, zijn contacten. Na anderhalve maand kwam u vrij en werd u door uw vader naar Armavir gebracht. U was vermagerd en ziek en bij een gezondheidscontrole in het ziekenhuis van Armavir constateerde men TBC. U werd in het ziekenhuis te Armavir opgenomen voor een behandeling van deze TBC. Gedurende twee maanden verbleef u in het ziekenhuis. Na uw opname werd u nog drie maanden ambulant behandeld voor TBC.

U verbleef in Armavir met een tijdelijke registratie.

Na uw ziekenhuis opname werkte u als schoonheidsspecialiste te Armavir. U ondervond geen enkele problemen gedurende uw verblijf in Armavir. U gaf aan dat uw ouders en schoonouders tijdens uw verblijf in Armavir regelmatig bezoeken kregen van militairen op zoek naar uw echtgenoot.

U keerde regelmatig terug naar Grozny om uw kinderen te zien die tijdens uw verblijf in Armavir bij uw ouders verbleven.

In december 2012 kwam de wijkagent naar uw thuisadres en wilde bij uw ouders een convocatie achterlaten. Uw vader maakte duidelijk dat u niet thuis was en hij weigerde deze convocatie.

Midden december 2012 kwam de wijkagent opnieuw langs en eiste dat uw vader deze tweede convocatie zou aannemen. U werd door UBOP opgeroepen om op 26 december 2012 langs te komen. U zou ondervraagd worden over uw echtgenoot.

Op 27 december 2012 kwam uw vader en broer naar Armavir en brachten u en uw dochter naar de snelweg waar u overstapte in een auto. Met deze auto reisde u via Polen naar België.

U kwam in België toe op 31 december 2012.

Op 2 januari 2013 vroeg u asiel aan bij de België autoriteiten.

Ter staving van uw asielaanvraag legde u volgende documenten voor: uw huwelijksakte, uw geboorteakte en deze van uw dochter M., de overlijdensakte van uw dochter A., een convocatie d.d. 26 december 2012, een bewijs uit het dossier van uw man en een medisch attest.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, foltering, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde uw land van herkomst ontvlucht te zijn omdat u door uw autoriteiten werd opgeroepen te getuigen betreffende uw man die sinds 2009 ondergedoken is. Uw man zou in 2004 een aanslag gepleegd hebben op een militaire controlepost.

U vermeldde bijkomend dat uw schoonmoeder eiste dat uw jongste dochter door haar zou worden opgevoed (CGVS p. 5, 6, 12, 14).

Er dient te worden vastgesteld dat u er niet in geslaagd bent een gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming aannemelijk te maken en wel om volgende redenen.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat u zich sinds uw vertrek uit uw land niet meer hebt geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot uw vervolgingsprobleem, terwijl uit uw verklaringen blijkt dat u zonder enige aanleiding drie jaar na de verdwijning van uw man opgeroepen werd om vragen betreffende uw man te beantwoorden.

U werd door uw vader zonder veel toelichting aangeraden te vertrekken en het land te verlaten.

Na uw aankomst in België nam u geen contact meer op met uw familie en vroeg u geen uitleg aan de vriend van u broer met wie u nog wel contact had (CGVS p. 5, 8).

Hierdoor bent u ook actueel niet op de hoogte van cruciale elementen met betrekking tot de door u verklaarde problemen.

Zo is uit uw verklaringen gebleken dat u zeer weinig concrete informatie kon geven aangaande het verdere verloop van uw persoonlijke problemen.

U had geen contact met uw familie omdat u niet hen geen problemen wilde bezorgen en u had de vriend van uw broer geen bijkomende informatie gevraagd, het was slechts een kort contact. Uw zus had u vanuit Polen laten weten dat alles rustig was bij uw ouders maar dat men was langs geweest om te vragen waarom u zich niet had gemeld. U wist echter niet concreet wie was langs gekomen of hoeveel keren men was langs gekomen. Uw zus had enkele keren gezegd, en u had geen details gevraagd. Evenmin wist u niet of er na uw vertrek nog andere nieuwe ontwikkelingen in verband met uw problemen hadden voorgedaan (CGVS p 6, 8, 9).

Ook betreffende de convocaties die in december 2012 werden gebracht - toen u nog in de Russische Federatie (Armavir) was - legde u vage verklaringen af en vroeg u geen bijkomende informatie.

U slaagde er niet in om duidelijk te maken wanneer de twee convocaties door de wijkagent werden aangeboden. U kon enkel aangeven dat u midden december door uw vader over de twee convocaties werd ingelicht en dat u dezelfde dag vernam van uw moeder dat het met uw man te maken had. U wist niet hoeveel tijd er tussen de twee convocaties zat, noch wanneer u zich de eerste keer had moeten aanbieden. U gaf bovendien aan dat u pas toen u de tweede convocatie in België ontving, had gelezen dat u zich de tweede keer had moeten aanbieden op 26 december 2012. U had uw vader over deze convocaties geen vragen gesteld omdat het niet gebruikelijk was uw vader vragen te stellen. U wist niet of er enige concrete aanleiding was voor deze convocaties en u had enkel uw zus in Polen aangesproken om uit te zoeken waarom u, 3 jaar na uw mans verdwijning, in december 2012 werd opgeroepen. (CGVS p. 6, 8).

Van een persoon die haar land van herkomst heeft verlaten omdat zij 3 jaar na de verdwijning van haar man, in december 2012 plots convocaties kreeg, kan redelijkerwijs verwacht worden dat zij ernstige en veelvuldige pogingen onderneemt om zich te informeren over haar persoonlijke problemen en over de evolutie ervan, zeker gezien u de mogelijkheid had om u zich hierover te informeren.

Dergelijke nalatige handelingen wijzen dan ook op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en ondermijnen de aannemelijkheid van uw beweerde vrees voor vervolging ernstig.

Uw uitleg uw familie geen problemen te willen bezorgen, en het feit dat het slechts een kort gesprek met de vriend van uw broer, is geen afdoende uitleg, daar u beweerde dat uw familie regelmatig werd lastig gevallen voor de convocaties (CGVS p. 10,11).

Verder moet opgemerkt worden dat het niet aannemelijk is dat de autoriteiten uw man pas in 2009, 5 jaar na de feiten waarvan hij verdacht werd, werd opgepakt.

Uit het attest van de politie (doc 6) kan nochtans afgeleid worden dat men in de periode na de vermeldde aanslagen, op de hoogte was van de betrokkenheid van uw man.

Aangezien u verklaarde dat jullie in 2006 religieus gehuwd zijn, in maart 2007 officieel gehuwd, en uw man de eigenaar was van een winkel in het handelscentrum van Grony (CGVS,p.2,3) hadden de autoriteiten nochtans de mogelijkheden om uw man voor 2009 aan te houden.

U verklaart echter dat jullie voor juni 2009 geen problemen kenden (CGVS,p.20).

Verder is het uit hoofde van de autoriteiten evenmin aannemelijk dat iemand die beschuldigd wordt van lidmaatschap van de rebellengroepering en in die hoedanigheid ernstige misdrijven heeft gepleegd, tot twee maal toe wordt vrijgelaten.

Uw man werd volgens u de eerste keer meegenomen en gedurende 5 of 6 dagen vastgehouden in juni 2009 op beschuldigingen van het organiseren van een aanslag. Een maand later werd hij opnieuw opgepakt en gedurende 5 dagen vastgehouden (CGVS p. 20, 21).

Gezien de autoriteiten, UBOP, op de hoogte zijn van de betrokkenheid van uw man bij bomaanslagen, kan verwacht worden dat zij uw man op het moment dat zij hem in bewaring hebben, hem verder juridisch vervolgen.

In de strijd tegen de rebellengroeperingen in Tsjetsjenië lijkt het voor de autoriteiten van belang leden van het verzet effectief te vatten en te veroordelen.

Deze weinig aannemelijke houding van de autoriteiten ten opzichte van uw man, doen ernstige vraagtekens plaatsen bij uw verklaringen hierover.

U legt weliswaar een attest voor van de UBOP, dat vermeldt dat uw man een bom plaatste op 16 februari 2003 en 3 juli 2004 en dat bij beide aanslagen OMON agenten werden gewond.

Betreffende dit bewijs zijn er kanttekeningen te plaatsen.

Zo is het vooreerst merkwaardig dat de hoofdinspecteur van UBOP een bewijs opmaakt over de feiten waar uw man bij zou betrokken zijn en dit bewijs aflevert zodat u het kan voorleggen.

Verder is dit bewijs niet gedateerd, noch kan uit de inhoud afgeleid worden wanneer het bewijs werd opgemaakt, of waarvoor het werd opgemaakt. Evenmin staat op dit bewijs een officiële stempel van de UBOP MVD.

Al deze vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van dit document.

Met betrekking tot uw aanhouding in 2009 moet opgemerkt worden dat het in uw hoofde kennelijk geen reden was om uw land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen.

U heeft weliswaar Tsjetsjenië verlaten, maar u heeft gedurende drie jaar op een normale wijze bij uw zus verbleven.

U verbleef sinds december 2009 in Armavir (provincie Krasnodar), aanvankelijk in een ziekenhuis voor een behandeling van drie maanden voor TBC, nadien werkte u er als schoonheidsspecialiste en had u een tijdelijke registratie, de laatste periode ook officieel bij uw zus (CGVS,p.4,7,8,12). U kwam tijdens uw verblijf in Armavir regelmatig terug naar Grozny voor een paar dagen om uw kinderen te zien (CGVS,p.10), en dit in de wetenschap dat de autoriteiten regelmatig op bezoek kwamen bij uw ouders op zoek naar u. U beweerde immers dat uw ouders gedurende de jaren voordien steeds werden lastiggevallen en hen telkens werd gevraagd wanneer u terug kwam (CGVS p. 11).

Nog volgens uw verklaringen bent u in 2010 of 2011 met uw internationaal paspoort naar Baku gereisd (CGVS,p.16).

Al deze feiten getuigen helemaal niet van enige gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten van uw land.

Het is, gelet op voorgaande vaststellingen, dan ook niet aannemelijk dat het bericht van uw vader dat er twee convocaties zijn gekomen, u plotseling wel een dermate grote vrees bezorgden dat ze u noopten het land te verlaten (CGVS,p.6,8).

Nog in deze context moet opgemerkt worden dat, ondanks het feit dat de federale autoriteiten u gedurende een lange periode en met regelmaat zochten bij uw ouders in Grozny, en zelfs convocaties stuurden, ze er niet in geslaagd zijn u, ondanks registraties in Armavir en uw verblijf bij uw zus, te lokaliseren.

U wees tijdens uw gehoor voor het Commissariaat-generaal ook naar uw vrees uw dochter te zullen verliezen.

Uw schoonmoeder wilde uw jongste dochter meenemen. Uw schoonmoeder had u voorgesteld om bij haar in huis te komen wonen met uw dochter maar u administratief dossier dit geweigerd omdat de politie regelmatig bij haar langskwam. U vond het een moeilijke situatie voor u en uw dochter (CGVS p. 12).

Vastgesteld moet worden dat uw echtgenoot sinds 17 oktober 2009 verdwenen is en u, noch zijn ouders op de hoogte zijn van zijn verblijfplaats. Uw schoonmoeder wilde sinds zijn verdwijning graag dat u en uw dochter bij haar zou komen wonen. U gaf aan dat uw schoonmoeder bij uw moeder langs kwam om hierover ruzie te maken. U had de kinderen niet meegenomen naar Armavir en bij uw moeder achter gelaten omdat u in het ziekenhuis een behandeling onderging en omdat u niet wou dat uw schoonmoeder het verkeerd zou interpreteren. U bezocht uw dochter tijdens uw verblijf in Armavir één keer per twee maanden bij uw moeder (CGVS p. 10, 11, 12).

Vastgesteld moet worden dat uw schoonmoeder weliswaar de wens uitte dat haar kleindochter bij haar zou opgroeien maar dat zij in de meer dan drie jaar dat u in Armavir verbleef en uw dochter bij uw moeder, geen concrete stappen had ondernomen om dit tot stand te brengen. Uw dochter woonde bij uw moeder de hele periode u in Armavir was. Bovendien had u met uw schoonouders na de verdwijning van uw man een goed contact, u sprak met hen iedere dag na de verdwijning van u man, tot zij u inlichtten dat hij veilig was (CGVS p. 11).

Bijgevolg is het weinig aannemelijk dat uw schoonouders uw dochter zouden afnemen zonder dat u goede afspraken kunnen maken, rond het delen van uw dochter met hen. Evenmin maakt u aannemelijk dat uw schoonouders u zouden weigeren uw dochter nog te zien.

Volledigheidshalve dient te worden aangehaald dat ook de reisroute, zoals die door u werd verklaard niet aannemelijk is.

Uit uw relaas blijkt dat u van Armavir met één wagen naar België. U gaf aan dat u reisde met een vals reispaspoort.

In het reispaspoort stond uw foto maar een andere naam. U wist de naam die in het reispaspoort werd gebruikt niet. U vermoedde dat in het valse reispaspoort een visum stond omdat het volgens u logisch was dat het reispaspoort een visum bevatte, echter u had over het reispaspoort noch over de aanwezigheid van een visum vragen gesteld.

U vertrouwde op uw vader die u had gezegd geen zorgen te maken.

U reisde via Polen de Europese Unie binnen en u gaf aan dat bij de Poolse grenscontrole de chauffeur naar buiten ging en terug kwam, verder werden er geen controles uitgevoerd, noch kwam iemand de wagen waarin u bleef zitten controleren (CGVS p. 17, 18, 19).

Uw uitleg overtuigt echter niet.

Het is vooreerst weinig waarschijnlijk dat uw vader of de chauffeur die u de Europese Unie binnenbracht, het risico zou nemen u geen informatie te geven over welke naam in het reispaspoort stond of over de aanwezigheid van een visum in het reispaspoort.

Uit informatie beschikbaar in het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd op een strikt individuele wijze.

Aangezien reizen met een vals reispaspoort met of zonder een geldig visum een uiterst precare onderneming is, en gezien het persoonlijk belang dat u had bij het welslagen van uw reis, is het bijgevolg niet aannemelijk dat u of de begeleider het risico nam om u onwetend te houden betreffende de gegevens in het reispaspoort en de aanwezigheid van een visum.

Deze vaststelling van een gebrek aan geloofwaardigheid betreffende uw reisroute naar België is zwaarwichtig.

Behalve dat de werkelijke omstandigheden van uw reis onbekend zijn, kan dit er ook op wijzen dat u reisdocumenten, uw eigen geldig reispaspoort, die u bij uw ware reis naar België zou hebben gebruikt, verborgen houdt.

Dit vermoeden wordt bovendien ondersteund door dat u uw Russisch binnenlands paspoort niet voorlegt tijdens uw asielgehoor.

U beweerde dat uw Russisch binnenlands paspoort thuis was achtergebleven en dat u het niet had opgevraagd toen u na uw aankomst in België vroeg om documenten op te sturen, omdat men tegen u had vertelt dat u het hier in België niet nodig zou hebben (CGVS p. 16).

Deze uitleg overtuigt niet, daar u tijdens uw contacten met de Dienst Vreemdelingenzaken erop gewezen werd dat identiteitsdocumenten zeer belangrijk zijn in een asielprocedure.

Bovendien werd u op het gehoor voor het Commissariaat-generaal gevraagd om alle identiteitsdocumenten op te vragen, waaronder uw binnenlands paspoort, uw reispaspoort of geboorteakte (CGVS p. 16). Echter u legde na het gehoor enkel uw geboorteakte voor en niet uw binnenlands paspoort of reispaspoort.

Gezien een binnenlands paspoort informatie kan bevatten over het verkrijgen van een reispaspoort en de geldigheid van dit reispaspoort, ondersteunt het niet voorleggen van uw binnenlands paspoort en uw reispaspoort verder het vermoeden dat u deze documenten achterhoudt voor de België autoriteiten.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, § 2 c) van de Vreemdelingenwet.

Aldus kan in hoofde van u niet besloten worden tot het bestaan van een gegronde vrees voor vervolging zoals omschreven in de Conventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

De door u neergelegde documenten ter staving van jullie asielrelaas kunnen de hierboven gestelde conclusies niet wijzigen.

Uw huwelijksakte, uw geboorteakte, de geboorteakte van M. en de overlijdensakte van A. bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

Uit de convocatie d.d. 26 december 2012 kan niet worden afgeleid waarom u zich op 26 december 2012 moest aanbieden, in welke zaak u werd opgeroepen, noch welke de omstandigheden waren waarom u werd opgeroepen.

Het bewijs van de betrokkenheid van uw man bij een aanslag in 2004 werd reeds hierboven besproken. Het ongedateerde medisch attest, geeft weer dat u van 23 december 2009 tot 23 februari 2010 werd behandeld door GUZ APTD en dat nadien ambulante uw behandeling werd voortgezet. Deze informatie wordt niet betwist.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekschrift

Verzoekster vat haar verzoekschrift van 10 juni 2013 (zie p. 1-10) aan met *"Herhaling van de principes – Schending van artikel 1 van de Conventie van Genève van 28 juli 1951"*, waarin zij een theoretische uiteenzetting geeft en het UNHCR citeert, evenals de voormalige Vaste Beroepscommissie voor vluchtelingen.

Verzoekster roept de schending in van de artikelen 48/3 § 5, 48/4, 48/5 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: vreemdelingenwet), de schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, de schending van artikel 17, § 2 van het KB van 11 juli 2003 en de schending van *"het principe van voordeel van de twijfel"*.

Zij hekelt tevens het feit dat de erkenning van de status van vluchteling in België van haar twee oudste zonen niet in aanmerking wordt genomen, ook de *"gedeeltelijke en verkeerde lezing van de CEDOCA-documenten"*, het *"gebrek aan het voorleggen van objectieve documenten met betrekking eventuele collaboratie tussen Tsjetsjeense autoriteiten langs één kant en de Dagestaanse en/of Ingoesjetische autoriteiten langs de andere kant, in het kader van officieuze zoektochten gevoerd door de Tsjetsjeense autoriteiten"* en het gebrek aan motivering van de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus zoals voorzien in artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Verzoekster citeert uit het CEDOCA-rapport en wijst erop dat, gelet op deze informatie, rekening moet worden gehouden met het feit dat zij, ingeval van terugkeer naar haar land van herkomst, opnieuw het slachtoffer kan worden van een arbitraire aanhouding door de leden van de Tsjetsjeense veiligheidsdiensten.

Zij stelt aan te zullen tonen *"dat haar vertoog duidelijk, coherent en gedetailleerd is"*. Zij geeft een theoretische uiteenzetting over de *"gegronde vrees tot vervolging"* en artikel 48/3, § 5 van de vreemdelingenwet en besluit dat de motivering van de bestreden beslissing niet voldoet aan de voorwaarden in dit artikel.

Volgens haar weerlegt de commissaris-generaal *"niet op geldige wijze dat bijzondere "karakteristieken" niet zouden zijn toegekend aan verzoekster door de vervolgingsagent"* en is bijgevolg van oordeel dat de commissaris-generaal *"zich aldus heeft ontdaan van haar verplichting om de ingeroepen elementen door verzoekster ter ondersteuning van haar asielaanvraag te onderzoeken"*.

Met betrekking tot de actuele situatie in Tsjetsjenië, laat verzoekster gelden dat de motivering hieromtrent in de bestreden beslissing *"niet alleen irrelevant is, maar bovendien totaal tegengesproken wordt door documenten voorgelegd door het CGVS ter ondersteuning van de bestreden beslissing"*.

Verzoekster herhaalt kort haar verklaringen en wijst erop, rekening houdend met het CEDOCA-document, haar verklaringen *"perfect plausibel zijn en dat ze overeen komen met algemeen gekende feiten"*.

Verzoekster verwijst nog naar de Proceduregids van UNHCR en besluit dat zij wel degelijk een gegronde vrees voor vervolging kan laten gelden *"om de loutere reden van de beweerde betrekking van haar man bij de rebellen"* en dat er in haar hoofd niet kan gesteld worden dat zij afdoende bescherming kan krijgen in haar land van herkomst.

Verzoekster besluit dat de beslissing aldus hervormd dient te worden.

Het vastgesteld gebrek aan kennis in hoofd van verzoekster omtrent de huidige stand van zaken van haar problemen wijt zij aan het feit dat zij *"amper drie maanden na haar aankomst in België"* reeds verhoord werd op het Commissariaat-generaal, aan het feit dat contacten met haar land van herkomst *"bijzonder duur"* zijn en in eerste instantie gericht waren op het bekomen van documenten en aan het feit dat zij vermoedt *"dat al hun telefoongesprekken worden afgeluisterd"*. Verder wijst zij erop dat zij zich wél heeft geïnformeerd bij haar zus.

Waar de commissaris-generaal het niet aannemelijk vindt dat de man van verzoekster pas vijf jaar na de feiten werd opgepakt, stelt verzoekster *"dat het CGVS impliciet erkent dat verzoeksters man inderdaad van betrokkenheid bij aanslagen werd vermoed door de Tsjetsjeense politie"*.

De vraag omtrent de reden waarom haar man pas jaren later werd lastiggevallen kan volgens verzoekster door haar niet worden beantwoord, temeer gezien zij hem in die periode nog niet kende en het mogelijk is dat hij wel reeds problemen had gekend, maar deze aan haar niet heeft verteld.

Waar de commissaris-generaal stelt dat verzoekster tussen 2009 en 2012 blijkbaar een normaal leven heeft geleid, legt verzoekster uit dat zij zich "*fictief had laten registreren in Amravir*" (sic) en dat zij zich "*pas voor haar vertrek naar België effectief liet registreren in Amravir*" (sic). Zij voert aan "*dat het feit dat verzoekster bij haar ouders te gaan opzoeken, een bijkomende druk zou zetten op verzoeksters schouders, daar dit uiteraard een impliciete bedreiging met zich meebrengt op verzoeksters ouders zelf*" (sic).

Aangaande haar reisroute, verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van 9 december 2009 en besluit "*dat deze principes op geen enkele manier werden gerespecteerd*".

Verzoekster wijst erop dat er "*geen enkele tegenstrijdigheid*" kon worden vastgesteld met betrekking tot haar verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten en benadrukt dat de verklaringen van de asielzoeker een voldoende bewijs kunnen zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling.

Zij voert vervolgens aan dat de commissaris-generaal blijkbaar geen geloof hecht aan de verklaringen van asielzoekers die beweren illegaal de Europese Unie te zijn binnen gereisd, doch anderzijds ook geen geloof gehecht aan de voorgehouden vrees van een asielzoeker die op legale wijze de Unie binnenkomt.

Verzoekster laat gelden dat de commissaris-generaal zich in zijn beslissing beperkt tot de beoordeling van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c) van de vreemdelingenwet, doch niet motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, b) van de vreemdelingenwet, wordt geweigerd.

Zij verwijst naar de CEDOCA-informatie in het administratief dossier en meent dat hieruit duidelijk blijkt dat zij een risico loopt op foltering, "*zware psychologisch druk*" (sic) en/of onmenselijke of vernederende behandelingen.

Verzoekster geeft ten slotte nog een theoretische uiteenzetting over de motiveringsplicht en besluit dat de beslissing behept is door een gebrek aan een geldige en adequate motivering.

Verzoekster vraagt de bestreden beslissing "*nietig te verklaren*" en van haar de vluchtelingenstatus te erkennen; in ondergeschikte orde vraagt zij de bestreden beslissing "*nietig te verklaren*" en haar de subsidiaire bescherming toe te kennen.

2.2. Beoordeling

2.2.1. Bevoegdheid

De Raad beschikt inzake beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van de in artikel 57/6, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bedoelde beslissingen, over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat de Raad het geschil, in zijn geheel, aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter, in laatste aanleg, uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95).

Door de devolutive kracht van het beroep is de Raad niet gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund, noch door de kritiek van de verzoekende partij daarop.

2.2.2. Bewijslast

De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel bij de asielzoeker zelf. Zoals ieder burger die om een erkenning respectievelijk toekenning vraagt, moet hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 16 februari 2009, nr. 190.508; RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, The Law of Refugee Status, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84).

De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124).

Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (RvS 7 oktober 2008, nr. 186.868; UNHCR, Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié, Genève, 1992, nr. 204).

De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen.

Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.2.3. Vluchtelingenstatus

De Raad hecht geen geloof aan het asielrelaas van verzoekster.

Zo stelt de Raad talrijke onaannemelijkheden vast in haar verklaringen.

Vooreerst is het voor de Raad niet geloofwaardig dat de autoriteiten haar man pas in het jaar 2009, zijnde 5 jaar na de feiten waarvan hij verdacht werd, werd opgepakt, gezien uit het voorgelegde attest van de politie kan worden afgeleid dat deze in de periode na de vermelde aanslagen, op de hoogte was van diens betrokkenheid en ook gezien verzoekster verklaarde dat ze in 2006 religieus gehuwd zijn, in maart 2007 officieel gehuwd en dat haar man de eigenaar was van een winkel in het handelscentrum van Grozny (zie het gehoorverslag van 18 maart 2013, p. 2, 3), wat niet wijst op een verborgen bestaan. In haar verzoekschrift stelt verzoekster dat aan haar niet kan worden gevraagd waarom haar man pas jaren later werd lastiggevallen, temeer gezien zij hem in die periode nog niet kende en het mogelijk is dat hij wel reeds problemen had gekend, maar deze aan haar, zijn vrouw, niet heeft verteld.

De Raad wijst op verzoeksters eigen verklaringen dat ze vóór juni 2009 geen problemen kenden, dat zij hem al vóór 2006 kende, maar dat zij nooit had vermoed dat hij problemen had (zie het verhoorverslag, p. 20).

Bovendien is het ook niet aannemelijk dat een persoon die verdacht wordt deel uit te maken van een rebellengroepering en ernstige misdrijven heeft gepleegd, tot twee maal toe wordt vrijgelaten door de autoriteiten (zie het verhoorverslag, p. 20, 21).

Gezien de autoriteiten, UBOP, blijkbaar op de hoogte waren van de betrokkenheid van verzoeksters man bij bomaanslagen, kan immers verwacht worden dat deze hem, op het moment dat ze hem in hun macht hebben, verder juridisch vervolgen, gezien het voor de autoriteiten in Tsjetsjenië van belang is leden van het verzet effectief te vatten en te veroordelen in de strijd tegen de rebellengroeperingen.

Uit verzoeksters verklaringen over haar eigen aanhouding in 2009, blijkt bovendien dat het in haar hoofde kennelijk geen reden was om haar land van herkomst te verlaten en internationale bescherming te vragen, gezien (i) zij gedurende drie jaar op een normale wijze bij haar zus in Armavir heeft verbleven, aanvankelijk in een ziekenhuis voor een behandeling van drie maanden voor TBC, nadien werkend als schoonheidsspecialiste met een tijdelijke registratie, de laatste periode ook officieel bij haar zus (zie het verhoorverslag, p. 4, 7-8,12); (ii) zij tijdens haar verblijf in Armavir regelmatig terugging naar Grozny voor een paar dagen om haar kinderen te zien (zie het verhoorverslag, p. 10), wetende dat de autoriteiten regelmatig op bezoek kwamen bij haar ouders op zoek naar haar (zie het verhoorverslag, p. 11); (iii) zij in 2010 of 2011 met haar internationaal paspoort naar Baku is gereisd (zie het verhoorverslag, p. 16).

Deze gedragingen van verzoekster getuigen geenszins van enige gegronde vrees voor vervolging ten aanzien van de autoriteiten van haar land. Het is bijgevolg ook niet aannemelijk dat de melding van haar vader dat er twee convocaties zijn gekomen, haar plotseling wel een dermate grote vrees bezorgden die haar aanzette om het land te verlaten (zie het verhoorverslag, p. 6, 8).

Ten slotte merkt de Raad nog op dat het niet geloofwaardig is dat de autoriteiten er niet in geslaagd zijn verzoekster te lokaliseren, ondanks het feit dat de autoriteiten haar gedurende een lange periode en met regelmaat zochten bij haar ouders in Grozny en zelfs convocaties stuurden en dit ondanks haar registratie in Armavir en haar verblijf bij haar zus.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift stelt dat zij zich *"fictief had laten registreren in Amravir"* (sic) en dat zij zich *"pas voor haar vertrek naar België effectief liet registreren in Amravir"* (sic), wijst de Raad op haar verklaringen op het Commissariaat-generaal waar zij vertelde dat zij in Armavir een tijdelijke registratie had, dat zij in het begin van haar verblijf in Amravir in 2009, weliswaar eerst in een ander huis was geregistreerd, maar nadien bij haar zus.

Het is dan ook niet aannemelijk dat de autoriteiten er blijkbaar niet in geslaagd zijn om haar te lokaliseren en in december 2012 twee convocaties afleverden in het huis van haar ouders.

Verzoeksters bewering in haar verzoekschrift *"dat het feit om verzoekster bij haar ouders te gaan opzoeken, een bijkomende druk zou zetten op verzoeksters schouders, daar dit uiteraard een impliciete bedreiging met zich meebrengt op verzoeksters ouders zelf"* (sic), doet geen afbreuk aan het bovenstaande.

Bovenstaande vaststellingen ondermijnen de geloofwaardigheid van het asielrelaas van verzoekster.

Verzoekster bleek tevens op een onaannemelijke wijze onwetend over wezenlijke elementen van haar asielrelaas.

Zo stelt de Raad vast dat verzoekster zich sinds haar vertrek uit haar land van herkomst, niet meer heeft geïnformeerd over de huidige stand van zaken met betrekking tot haar vervolgingsprobleem, terwijl uit haar verklaringen blijkt dat zij zonder enige aanleiding, drie jaar na de verdwijning van haar man opgeroepen werd om vragen betreffende haar man te beantwoorden en door haar vader zonder veel toelichting aangeraden werd te vertrekken en het land te verlaten.

Verzoekster gaf toe dat zij na haar aankomst in België, geen contact meer opgenomen heeft met haar familie en geen uitleg heeft gevraagd aan de vriend van haar broer met wie zij nog wel contact had (zie het verhoorverslag, p. 5, 8).

Verzoekster verklaarde weliswaar dat haar zus haar vanuit Polen had laten weten dat alles rustig was bij hun ouders maar dat men wel was langs gekomen om te vragen waarom zij zich niet had aangemeld. Verzoekster wist echter niet wie concreet bij wie was langs gekomen of hoeveel keren men was langs gekomen; zij had evenmin details gevraagd. Evenmin wist verzoekster niet of er zich na haar vertrek uit haar land, nog andere nieuwe ontwikkelingen in verband met haar problemen hadden voorgedaan (zie het verhoorverslag, p. 6, 8, 9).

Ook betreffende de convocaties die in december 2012 werden uitgereikt toen verzoekster nog in de Russische Federatie (Armavir) was, bleek zij onaannemelijk onwetend en liet zij ook na bijkomende informatie te vragen.

Verzoekster kon niet aangeven wanneer de twee convocaties door de wijkagent werden aangeboden, zij wist niet hoeveel tijd er tussen de twee convocaties lag, noch wanneer zij zich de eerste keer had moeten aanbieden. Zij gaf verder aan dat zij pas gelezen had dat zij zich de tweede keer had moeten aanbieden op 26 december 2012, toen zij de tweede convocatie in België ontving.

Verzoekster verklaarde dat zij over deze convocaties geen vragen had gesteld aan haar vader; zij wist niet of er enige concrete aanleiding was voor deze convocaties en zij had enkel haar zus in Polen aangesproken om uit te zoeken waarom zij, drie jaar na de verdwijning van haar man, in december 2012 werd opgeroepen (zie het verhoorverslag, p. 6, 8).

In haar verzoekschrift wijt zij haar gebrek aan kennis omtrent de huidige stand van zaken van haar problemen aan het feit dat zij *“amper drie maanden na haar aankomst in België”* reeds verhoord werd op het Commissariaat-generaal, dat contacten met haar land van herkomst *“bijzonder duur”* zijn en in eerste instantie gericht waren op het bekomen van documenten en aan het feit dat zij vermoedt *“dat al hun telefoongesprekken worden afgeluisterd”*. Verder wijst zij erop dat zij wél heeft geïnformeerd bij haar zus.

De Raad wijst erop dat van een asielzoeker nochtans kan worden verwacht dat hij er alles aan zou doen om informatie over zijn recente situatie te bekomen, gezien actuele informatie van primordiaal belang is om de door verzoeker geschetste vrees in te schatten; van verzoekster kan redelijkerwijs worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren over de evolutie van haar persoonlijke problemen.

Van verzoekster kan ook worden verwacht dat zij ernstige pogingen onderneemt om zich te informeren met betrekking tot de essentiële elementen van haar asielrelaas waarvan zij geen kennis heeft.

Het komt immers in de eerste plaats aan verzoekster toe om aan de hand van een coherent relaas, achtergrondkennis van haar leefwereld en voor haar relaas relevante elementen de waarachtigheid ervan aannemelijk te maken.

Verzoeksters onwetendheid en haar nalatige handelingen om zich te informeren, wijzen op een gebrek aan interesse en keren zich tegen de geloofwaardigheid van haar voorgehouden vrees voor vervolging.

De Raad hecht ten slotte geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent haar reisroute.

Verzoekster verklaarde dat zij van Armavir met één wagen naar België kwam, dat zij reisde met een vals reispaspoort, voorzien van haar foto, maar onder een andere naam, dat zij die naam niet kende en dat zij vermoedde dat in het valse reispaspoort een visum stond omdat het volgens haar logisch was dat het reispaspoort een visum bevatte.

Verzoekster vertelde dat zij de Europese Unie binnenkwam via Polen, dat bij de Poolse grens enkel de chauffeur de wagen verliet voor controle en dat er geen verdere controles werden gedaan in de wagen waarin zij zat (zie het verhoorverslag, p. 17-19).

De Raad wijst erop dat van verzoekster nochtans verwacht kan worden dat zij haar ongewone en bijzondere reis en de gebruikte identiteitsdocumenten kan toelichten. Een dergelijke clandestiene reis is immers een uiterst precaire onderneming en het is dan ook niet aannemelijk dat verzoekster zo weinig kan vertellen over haar reis en de gegevens omtrent de door haar gebruikte reisdocumenten.

Uit informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd op een strikt individuele wijze.

Gezien het risico op ernstige sancties voor mensensmokkelaars bij het ontdekken van clandestiene passagiers bij het binnenkomen in de EU en gezien het persoonlijk belang dat verzoekster had bij het welslagen van haar vlucht uit haar land van herkomst, is het dan ook niet aannemelijk dat verzoekster op individuele controles niet beter voorbereid werd.

Bijgevolg ontstaat het vermoeden dat verzoekster andere reisdocumenten dan door haar voorgehouden, gebruikt heeft tijdens haar reis en dat zij haar internationaal paspoort achterhoudt voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over bijvoorbeeld een eventueel door haar verkregen visum voor haar reis naar België, het moment en de wijze waarop zij uit haar land vertrokken is, verborgen te houden.

Gezien verzoekster nog verklaarde dat haar binnenlands paspoort thuis was achtergebleven (zie het verhoorverslag, p. 16) en zij bij het verhoor op het Commissariaat-generaal gevraagd werd alle identiteitsdocumenten op te vragen, waaronder haar binnenlands paspoort, haar reispaspoort of geboorteakte (zie het verhoorverslag, p. 16), maar verzoekster tot op heden haar binnenlands paspoort en reispaspoort niet heeft voorgelegd, ontstaat het vermoeden dat verzoekster ook informatie uit haar intern paspoort wil achterhouden voor de Belgische asielinstanties.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift verwijst verzoekster naar rechtspraak van de Raad van 9 december 2009 en benadrukt dat er “*geen enkele tegenstrijdigheid*” kon worden vastgesteld met betrekking tot haar verklaringen aangaande de vervolgingsfeiten, wijst de Raad erop dat de geloofwaardigheid van de reisweg ook kan worden betrokken als element bij de beoordeling van een asielaanvraag; de asielinstanties mogen van een asielzoeker immers correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten over de door hem afgelegde reisroute.

De stelling in het verzoekschrift dat de commissaris-generaal enerzijds blijkbaar geen geloof hecht aan verklaringen van asielzoekers die beweren illegaal de Europese Unie te zijn binnen gereisd, maar anderzijds ook geen geloof gehecht aan de voorgehouden vrees van asielzoekers die legaal de Unie zijn binnengekomen, is een blote bewering, die geen afbreuk aan bovenstaande vaststellingen.

Ook deze vaststellingen gaan in tegen de geloofwaardigheid van verzoekster.

De door neergelegde stukken kunnen bovenstaande besluiten niet wijzigen.

De huwelijksakte, haar geboorteakte, de geboorteakte van M. en de overlijdensakte van A. bevatten enkel persoonsgegevens die niet worden betwist.

Uit de oproeping van 26 december 2012 kan niet worden afgeleid waarom zij zich moest aanbieden, in welke zaak zij werd opgeroepen, noch welke de omstandigheden waren waarom zij werd opgeroepen.

Bovendien bleek verzoekster onaannemelijk onwetend over de convocaties; in dit verband wijst de Raad erop dat een document slechts bewijswaarde heeft indien het coherente en geloofwaardige verklaringen ondersteunt.

Het attest van de UBOP vermeldt dat haar man een bom plaatste op 16 februari 2003 en op 3 juli 2004 en dat bij beide aanslagen OMON agenten werden gewond.

Het is echter niet aannemelijk dat de hoofdinspecteur van UBOP een bewijs opmaakt over de feiten waar haar man bij betrokken is, zodat zij het kan voorleggen. Tevens is dit bewijs niet gedateerd, noch kan uit de inhoud afgeleid worden wanneer het bewijs werd opgemaakt of waarvoor het werd opgemaakt. Evenmin staat op dit bewijs een officiële stempel van de UBOP - MVD.

De Raad hecht geen geloof aan verzoeksters verklaringen omtrent de problemen van haar man.

Het ongedateerde medisch attest stelt dat verzoekster van 23 december 2009 tot 23 februari 2010 werd behandeld door GUZ APTD en dat nadien ambulante haar behandeling werd voortgezet, wat niet wordt betwist.

Waar verzoekster in haar verzoekschrift meermaals verwijst naar de informatie in het administratief dossier over Tsjetsjenië en meent dat haar verklaringen “*perfect plausibel zijn en dat ze overeen komen met algemeen gekende feiten*”, antwoordt de Raad dat een verwijzing naar algemene rapporten over en/of de algemene situatie in het land van herkomst niet volstaat om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd of dat er wat haar betref, een reëel risico op lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat.

Dit dient in concreto te worden aangetoond en verzoekster blijft hier -gelet op bovenstaande vaststellingen- in gebreke (RvS 9 juli 2003, nr. 121.481; RvS 15 december 2004, nr. 138.480).

Gelet op bovenstaande vaststellingen wordt aan het asielrelaas van verzoekster geen geloof gehecht worden; er is derhalve geen reden om het te toetsen aan het Verdrag van Geneve van 28 juli 1951 (RvS 12 januari 1999, nr. 78.054, Polat).

De vluchtelingenstatus als voorzien in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, wordt niet erkend.

2.2.4. Subsidiaire beschermingsstatus

Waar in het verzoekschrift aangevoerd wordt dat de beslissing van de commissaris-generaal onvoldoende gemotiveerd is wat betreft de weigering van dec subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet, benadrukt de Raad dat een ongeloofwaardig relaas niet als basis kan dienen voor een toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van voormelde wetsartikelen. Deze vaststelling volstaat.

Verzoekster brengt geen andere elementen aan die wijzen op een reëel risico op ernstige schade in de zin van voormelde wetsbepalingen.

Het feit dat deze motieven gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, betekent niet dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

Uit de informatie die door de commissaris-generaal werd toegevoegd aan het administratief dossier en die door de raad wordt aangenomen, blijkt daarnaast dat er in Tsjetsjenië geen binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, zoals vereist door artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet.

Op basis van de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië: Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 16 juli 2012, stelt de Raad immers vast dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt.

Artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet beoogt bescherming te bieden in de uitzonderlijke situatie dat de mate van willekeurig geweld in het aan de gang zijnde gewapend conflict in het land van herkomst, dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op de in voornoemd artikel van de vreemdelingenwet bedoelde ernstige bedreiging, quon non in casu.

De citaten uit deze informatie in het verzoekschrift tonen niet aan tonen bijgevolg geenszins aan dat er in haar land van herkomst een binnenlands of internationaal gewapend conflict aan de gang is, noch dat de informatie in het administratief dossier foutief is of dat deze informatie verkeerd werd geïnterpreteerd, temeer gezien verzoekster nalaat enige andersluidende informatie voor te leggen.

De subsidiaire beschermingsstatus als voorzien in artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, wordt niet toegekend.

2.2.5. Besluit

In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van voormelde wet aantoot.

Uit wat voorafgaat, is gebleken dat de Raad het beroep ten gronde heeft kunnen onderzoeken, zodat er geen reden is om de bestreden beslissing te vernietigen. De Raad kan immers volgens artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de vreemdelingenwet slechts tot vernietiging overgaan als hij een onherstelbare substantiële onregelmatigheid vaststelt of als essentiële elementen ontbreken waardoor hij niet over de grond van het beroep kan oordelen. De aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op elf oktober tweeduizend dertien door:

dhr. M. BONTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M. BONTE